

doch dat van bosch, moet het hoofddoel zijn. Ik geloof niet dat de houtvesters in ons land die bezig zijn stufzand en heideveld te beboschen, hierover anders denken.

Het feit dat de kwaliteit van bekende houtsoorten in onze cultuurboschen geringer is dan van het hout uit de natuurboschen, geeft wel aanleiding tot bestudeering der moderne opvattingen en herziening van oudere inzichten.

UIT DE DAGBLADEN.

Algemeen Handelsblad, 14 Maart 1936.

BOSCHBEHEER IN INDIE.

De heer J. W. Gonggrijp bepleit oprichting van een maatschappij.

Voor het Indisch Genootschap heeft gisteravond de heer J. W. Gonggrijp in de Commercieele Club, Korte Voorhout, te 's-Gravenhage, een lezing gehouden over het beheer der Nederlandsch-Indische boschen.

Spr. behandelde het centrale punt van het probleem, namelijk de vragen: Behoort er sprake te zijn van een beheer der boschen van Nederlandsch-Indië. En, zoo ja, hoe moet dat beheer dan worden ingericht?

Het bestaan van een dienst van het boschwezen van Nederlandsch-Indië maakt deze vragen niet overbodig. Want hoewel deze dienst een gevolg is van art. 50 der wet op de Indische Staatsregeling, deze wet vraagt de bijzondere aandacht van den Gouverneur-Generaal alleen voor de „boschen van djatihout”, terwijl de Agrarische Commissie het wezenlijke onderscheid tusschen djati- en andere boschen nog in 1930 opnieuw naar voren wilde zien gebracht.

De vraag doet zich op art. 50 nog wel juist is en tot hoever de bijzondere aandacht der Regeering op de boschen, als zij zich toch niet tot de djati-boschen kan beperken, zich dan wel uit moet strekken.

Art. 50 der I.S. is een ver uitvloeisel van de in de tweede helft der achttiende eeuw in regeeringskringen gekoesterde vrees voor uitputting der djati-boschen, waarna deze in alle regeeringsreglementen sedert 1830, tot in de geldende staatsregeling toe, als „boschen van djati-hout” tot landseigendom werden verklaard.

Zeer geleidelijk drong het besef door, dat een goede zorg voor deze boschen zonder speciaal voor het boschbeheer opgeleide deskundigen niet wel uitvoerbaar was en deze kwamen omstreeks 1890 tot het inzicht, dat er bij een goede regeling van het beheer in het geheel geen vrees behoefde te bestaan voor uitputting, dat er integendeel van deze boschen steeds onvoldoende profijt was getrokken, en dat de financieele uitkomsten in het verleden lang niet zoo waren geweest als men had kunnen verlangen.

Uitvoerig zette spr. als zijn meening uiteen, dat er voor die boschen op Java een zeer onvoldoende boschbeheer bestaat. De regeling is echter in beginsel goed en kan geleidelijk rustig verder uitgroeien.

In de buitengewesten is dat anders. Er is daar geen behoorlijke basis voor een goed boschbeheer. Nederlandsch-Indië heeft 3 miljoen ha bosch, die gezegd kunnen worden onder beheer te staan en 120 miljoen ha bosch vrijwel zonder beheer.

Een goed doch voorloopig nog zeer extensief boschbeheer der boschen in de buitengewesten, is naar het oordeel van spr. noodzakelijk. Het is daarom noodig om met den meesten spoed een einde te maken aan alle mogelijke ambtelijke gerarrewar over beheersbevoegdheden en de hand aan de ploeg te slaan voor het werkelijke werk.